

ΠΟΤΑΜΙ, ΕΛΙΑ ΚΑΙ ΚΩΤΣΟ ΒΑΣΙΛΙΑ

«**ΤΙ ΕΙΝΑΙ** η πατρίδα μας; Μην είν' οι κάμποι; / Μην είναι τ' άσπαρτα ψηλά βουνά; / Μην είν' ο ήλιος της που χρυσολάμπει; / Μην είναι τ' άστρα της τα φωτεινά;» αναρωτιόταν ο Ιωάννης Πολέμης στο ποίημά του «Τι είναι η πατρίδα μας».

Μπορώ να φανταστώ τι σήμαινε πατρίδα για τον ποιητή, αληθινή και ιδεατή, αλλά δυσκολεύομαι να δώσω ένα πολιτικό περιεχόμενο στο ερώτημά του, αν μιλάμε για την τρέχουσα, την αναβράζουσα προεκλογική επικαιρότητα.

Τι είναι η πατρίδα μας, λοιπόν; Μην είναι το ποτάμι το θολό, που Σταύρους κατεβάζει; Μην είναι της κεντροαριστερής ελιάς τα σκόρπια τα κουκούτσια, μην είν'

τα πριγκιπόπουλα, ο Παύλος κι ο Νικόλας, που θα 'ρθουν καβαλάρηδες να σώσουν την Ελλάδα;

Τι είναι η πατρίδα μας; Μην είναι ο Καρατζαφέρης, που τώρα στα γεράματα δεν πάει στο μπουρδέλο (της Ν.Δ., όπως δήλωσε), μην είν' ο Παπανδρέου, που δεν τις τρώει τις Ελιές, που αρέσουν στον Βαγγέλη, αλλά διδάσκει φοιτητές μεγάλων ιδρυμάτων, τι να μην κάνουν αύριο σαν οικονομολόγοι, αν θέλουνε η χώρα τους ποτέ να μην πτωχεύσει, όπως αυτός κατάφερε να κάνει στη δική του;

Τι είναι η πατρίδα μας; Μην είν' η Ελληνική Αυγή, τ' Αδόλφου το καμάρι, μην είναι η δόλια η Δημάρ, που έρημη και μόνη στον τρίτο πόλο κάθεται, τη

μοίρα της θρνώντας, μην είν' ο ήλιος του Πασόκ, που προ πολλού 'χει δύσει;

Ή μήπως είν' το Κουκουέ, που σαν γεροντοκόρη, μένει αγνό, αδιάφορο στου Τσίπρα τις προτάσεις; Τι είναι τέλος πάντων η πατρίδα μας; Μην είν' του Σύριζα, σϊμέ, οι πλέριες συνιστώσες, μην είν' της Μέρκελ το παιδί, του Σόιμπλε τ' αγγόγι, ο Αντώνιος ο Σαμαράς, ο ένδοξος ηγέτης, που μας ξανάκανε φτωχούς και καταφρονημένους;

«Όλα πατρίδα μας! κι αυτά κι εκείνα, / και κάτι που 'χουμε μέσ' στην καρδιά / και λάμπει αθώρητο σαν ήλιου αχτίνα / και κράζει μέσα μας: Εμπρός παιδιά!», καταλήγει αισιόδοξα ο Πολέμης, και μακάρι να μπορούσαμε να συμμαριστούμε την ευψυ-

χία και τον ενθουσιασμό των στίχων του.

Ατυχώς –για μας– όλα τα προηγούμενα, τα πολιτικά και τα κομματικά, είναι πατρίδα μας. Κι αυτά, κι εκείνα συνθέτουν το ντεκόρ του περίφημου ελληνικού πολιτικού σκηνικού, που φαντάζει σαν φαιδρή, με την κακή έννοια, θεατρική επιθεώρηση, όπου σιτεμένες παλιές δόξες παίζουν τον εαυτό τους εξαργυρώνοντας ακόμα την αναγνωρισιμότητά τους, παρέα με δευτερότριτες ενζενί και ζεν πρεμιέ μιας χρήσεως.

Αυτός είναι ο πολιτικός μας πολιτισμός. Δεν ξέρω ποια Ελλάδα είχε κατά του ο Πολέμης, αλλά κάποιες εκφάνσεις της σημερινής είναι ερεβώδεις, σαν να ζεις μέσα στον εφιάλτη κάποιου άλλου.

Εμφάνιση
16-3-2014